

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษากับ อัตราการเสริมแรงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยนำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามความถนัดทางภาษาและอัตราการเสริมแรง

ความถนัดทางภาษา	อัตราการเสริมแรง				รวม
	เสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย		เสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง		
	$\bar{x}$ (n)	S.D.	$\bar{x}$ (n)	S.D.	
ความถนัดทางภาษาสูง	19.05 (20)	2.39	21.60 (20)	1.39	20.32 (40)
ความถนัดทางภาษาดำ	16.80 (20)	0.95	15.05 (20)	1.66	15.92 (40)
รวม	17.92 (40)	2.12	18.82 (40)	3.64	

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูงมีค่า 20.32 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาดำ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมของคะแนน 15.92

สำหรับค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนของกลุ่มที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้การเสริมแรง 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง มีค่า 18.82 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้การเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย ซึ่งมีค่า 17.92

เมื่อพิจารณาแยกตามความถนัดทางภาษาของนักเรียน พบว่าในกลุ่มนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูง เมื่อได้เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้การเสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง มีคะแนนเฉลี่ย 21.60 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูงที่เรียนจากโปรแกรมที่ให้การเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของคะแนน 19.05

สำหรับนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาดำ กลุ่มที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้การเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ย 16.80 สูงกว่ากลุ่มที่เรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้การเสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ย 15.05

ในกรณีที่แยกพิจารณาตามอัตราการเสริมแรง ในโปรแกรมที่ให้การเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูง มีค่า 19.05 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของของนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาดำ ซึ่งมีค่า 16.80 สำหรับโปรแกรมที่ให้การเสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูงมีค่า 21.60 สูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาดำ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ย 15.05

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน และเรียนจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ให้การเสริมแรงต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความถนัดทางภาษา	387.200	1	387.200	136.300*
อัตราการเสริมแรง	3.200	1	3.200	1.126
ปฏิสัมพันธ์	92.450	1	92.450	32.544*
ความคลาดเคลื่อน	215.900	76	2.841	
รวม	698.750	79	8.845	

* $P < .01$

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F 1, 76 = 7.08$) และความแตกต่างในการให้อัตราการเสริมแรงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($F 1, 76 = 4.00$)

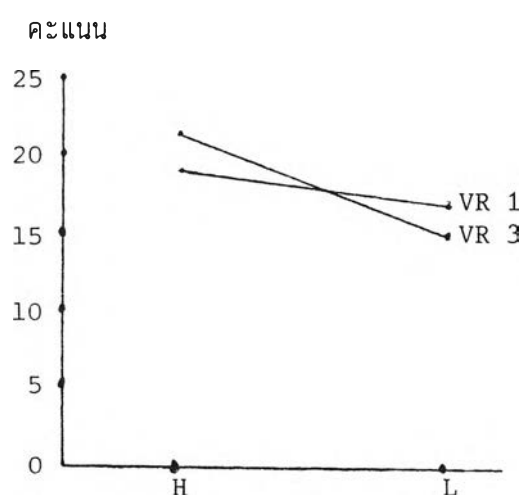
จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง ปรากฏว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและอัตราการเสริมแรง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ย มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่างกันต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีอัตราการเสริมแรงทั้ง 2 แบบ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามความถนัดทางภาษาและอัตราการเสริมแรง

อัตราการเสริมแรง	ความถนัดทางภาษา		รวม $\bar{x}$
	สูง $\bar{x}$	ต่ำ $\bar{x}$	
VR 1	19.05	16.80	17.92
VR 3	21.60	15.05	18.82
รวม	20.32	15.92	

หมายเหตุ VR 1 = ให้การเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย
 VR 3 = ให้การเสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย
 3 ครั้ง

จากตารางที่ 4 สามารถแสดงเป็นกราฟได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์ของ
 อัตราการเสริมแรงกับ
 ความถนัดทางภาษาที่มีต่อ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- หมายเหตุ
- H = ความถนัดทางภาษาสูง
  - L = ความถนัดทางภาษาดำ
  - VR 1 = ให้การเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย
  - VR 3 = ให้การเสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง

จากตารางที่ 4 และกราฟภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง สูงกว่ากลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาดำ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่กับโปรแกรมที่มีการเสริมแรงทุกครั้งที่บรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย (กลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง $\bar{x} = 19.05$, กลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาดำ $\bar{x} = 16.80$) กับโปรแกรมที่มีการเสริมแรงโดยเฉลี่ย 1 ครั้ง ต่อการบรรลุพฤติกรรมเป้าหมาย 3 ครั้ง (กลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาสูง $\bar{x} = 21.60$, กลุ่มที่มีความถนัดทางภาษาดำ $\bar{x} = 15.05$) ซึ่งเมื่อนำค่าเฉลี่ยนี้มาแสดงเป็นกราฟเส้นตรงเปรียบเทียบในภาพที่ 1 จะเห็นปฏิสัมพันธ์แบบดิสออร์ดินัล (Disordinal Interaction) (Cronbach and Snow 1977 : 32-33)